

תת"ע (עכו) 2710-09-24 - עומר עמשה נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 2710-09-24 - עומר עמשה נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 2710-09-24

עומר עמשה

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[13.08.2025]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

לפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ";).

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש ניתן ביום 15.12.2024 (להלן: "פסק הדין");
הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 29.6.2025.

דיון ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף 130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003) (להלן: "עניין איטליא"); ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

תחילה אציין כי הבקשה הוגשה בחריגה משמעותית מסד הזמנים הקבוע בחוק כאשר די בכך כדי להביא לדחיית הבקשה על הסף; בעניין זה ראה קביעותיו של בית המשפט העליון ברע"פ 7714/23 מדינת ישראל נ' מוטי אונגר (09.11.2023) לפיהם שיהיו לבד יכול להוות טעם מספיק לדחיה הבקשה להארכת מועד להישפט (כוחם של הדברים יפה גם בענייננו). יודגש כי עיון בתיק בית המשפט מעלה כי פסק הדין הומצא למבקש ביום 2.1.2025 ואישור המסירה חזר בציון "בהיעדר הנמנען הומצא למי שגר עמו בבית", בצד זאת לא הוצג כל הסבר לשיהוי בהגשת הבקשה.

עוד יודגש כי המבקש לא תמך את טענותיו בתצהירים, חרף החלטת בית המשפט לעשות כן, ובניגוד לכללים אשר הותוו בפסיקה; ראה בעניין זה את ענין איטליא אשר צוטט לעיל, וכן רע"פ 2474/118 יואל גולדברג, עו"ד נ' מדינת ישראל (26.7.18), ורע"פ 1771/19 ליאור עבודי נ' מדינת ישראל (11.7.2019) הדנים בחובה לצרף תצהיר לבקשה מסוג דנן בה מועלות טענות עובדתיות.

הגם שלא צורף תצהיר לבקשת המבקש, והבקשה הוגשה בשיהוי ניכר, בחנתי את טענות המבקש לגופן.

1. האם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון?

המבקש טען כי לא התייצב לדיון מאחר ולא זומן אליו; טענה זו דינה להידחות על הסף בהיותה לא מחזיקה מים שכן עסקינן בהזמנה לדיון אשר נמסרה לידי המבקש במעמד ביצוע העבירה, חתימת המבקש מתנוססת על גבי אותה הזמנה, וצוין באותיות קידוש לבנה מועד ההתייצבות למשפט. יוצא איפוא כי טענת המבקש לפיה לא הוסבר לו כי עליו להתייצב למשפט, אינה מעלה ואינה מורידה.

באשר לטענת המבקש לפיה אי ההתייצבות לדיון נבעה מטעות משרדית שנעשתה בתום לב, הרי שאין בידי לקבל טענה זו שכן חרף העובדה כי פעמיים ניתנה שהות למבקש לתמוך טענה זו בתצהיר, המבקש לא טרח לעשות כן. אני רואה לנכון לציין כי הטענה בדבר אי קבלת זימון לדיון הינה טענה שזורה, ואף שזורה מדי, בפי נאשמים אשר לא טרחו להתייצב לדיונים בעניינם ונשפטו בהעדרם. טענה זו נשמעת חדשות לבקרים באולמות בתי המשפט ועל מנת לקבלה יש לבסס אותה כדבעי; טענת אי קבלת זימון אשר נטענת כלאחר יד, אין בה כדי להועיל לאומרה; בהקשר זה יפים הדברים שנאמרו ברע"פ 25991-10-22 איזגיאייב נ' מדינת ישראל (15.12.2022) שם נקבע לפיהם: "אם נקבל באופן אוטומטי כל טענה בעלמא כי "לא קיבלתי את הזימון" או כי "אם הייתי מקבל את הזימון הייתי מתייצב לדיון", מבלי לתמוך טענה מעין זו בראיות או בהסברים מניחים את הדעת, נימצא חוטאים לרציונל שמאחורי הסעיף האמור, על כל המשתמע מכך".

בנסיבות, אני קובעת כי המבקש זומן כדן ולא הצביע על כל סיבה מוצדקת אשר מנעה ממנו להתייצב לדיון.

2. האם נוצר עיוות דין בשל שפיטת המבקש בהעדרו?

המבקש כלל לא כפר בביצוע העבירה אלא טען כי בידיו טענות מהותיות לעניין כתב האישום אותן יציג בפני בית המשפט, אלא שכידוע זוהי שעת הכושר ועל המבקש לתמוך את טענותיו בראיות ובמסמכים שיש בהן להטות את הכף כבר עתה; לעניין זה ראה רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.03.2018) שם נקבע זה מכבר כי בעל דין הטוען לקיומה של עילת עיוות דין, נדרש לבסס את טענתו ולפרט טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה.

המבקש כאמור, לא כפר בביצוע העבירה, לא הציג ראיות או טענות שיש בהן כדי לרדת לשורש העניין וללמד על בדבר קיומו של פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה, ומשכך לא ניתן לקבוע כי קיים חשש לעיוות דין. בשולי הדברים אציין כי בהתאם להוראת סעיף 38 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 (להלן: "פקודת התעבורה"), על עבירות מן התוספת הראשונה חלה פסילת מינימום בת שלושה חודשים. בעניינו, עבירה 308(ד) לפקודת התעבורה שבגינה ניתנה הזמנה לדיון היא חלק מהתוספת הראשונה ומשכך מוטלת בגינה פסילת מינימום של שלושה חודשים. על כן, בנסיבות העניין, פסק הדין שניתן בהיעדר והטיל על המבקש בין היתר, פסילה של שלושה חודשים היה מאוזן וראוי.

לאור כל האמור, הבקשה נדחית, ללא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים (ענין איטליא).

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, י"ט אב תשפ"ה, 13 אוגוסט 2025, בהעדר הצדדים.